

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **Česká pošta, s.p.**, IČO 47114983
sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9

za účasti: **Česká distribuční k.s.**, IČO 26791692
sídlem Na Rovince 879, 720 00 Ostrava - Hrabová

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2018, č. j. ČTÚ-71 351/2017-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Ve správním řízení zahájeném na základě návrhu společnosti Česká distribuční a.s., IČO 26791692, (dále jen „společnost Česká distribuční“ nebo pouze „Česká distribuční“) ze dne 24. 11. 2014 na rozhodnutí sporu o úpravu vzájemných práv a povinností podle § 34 odst. 5 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), v rozhodném znění (dále jen „zákon o poštovních službách“) při umožnění přístupu společnosti Česká distribuční do poštovní infrastruktury žalobkyně, vydal předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) dne 26. 9. 2017 rozhodnutí č. j. ČTÚ-71 342/2014-606/XLII.vyř., jímž stanovil oprávnění České distribuční požádat žalobkyni o uzavření Smlouvy o přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury, ve znění stanoveném v tomto rozhodnutí (dále též jen „Smlouva“) a stanovil žalobkyni povinnost uzavřít s Českou distribuční uvedenou Smlouvu do 30 dnů od obdržení výzvy. Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2017, č. j. ČTÚ-71 342/2014-606/ XLVII.vyř., pak došlo ze strany správního orgánu prvního stupně podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) k opravě nesprávnost ve výroku I. rozhodnutí ze dne 26. 9. 2017 tak, že v bodě 3.4.9 Smlouvy o přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury nesprávně uvedené znění „ČP je povinen uhradit ČP veškeré náklady spojené s výměnou zámku, k níž došlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení ČD.“ bylo opraveno na „ČD je povinna uhradit ČP veškeré náklady spojené s výměnou zámku, k níž došlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení ČD.“
2. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 9. 2017, č. j. ČTÚ-71 342/2014-606/XLII.vyř., ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017, č. j. ČTÚ-71 342/2014-606/ XLVII.vyř. (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“) podaly žalobkyně i Česká distribuční rozklad, na jehož základě vydala Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „žalovaný“) dne 8. 2. 2018 rozhodnutí č. j. ČTÚ-71 351/2017-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým došlo k částečné změně ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že v bodu 2. Služba přístupu k poštovním přihrádkám Přílohy č. 1 ke Smlouvě bylo změněno slovní spojení „Cena za manipulaci s OLZ (obyčejnou listovní zásilkou)“ na „Cena za manipulaci s nezapsanou listovní zásilkou“ a současně byla vypuštěna položka označená jako „Cena za manipulaci se zásilkou, která se rozměrově nevejde do poštovní přihrádky“, ve zbývajícím rozsahu výroku I. a ve výroku II. bylo Prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Proti napadenému rozhodnutí žalovaný podala žalobkyně dne 4. 4. 2018 žalobu, jíž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a společně s ním též Prvostupňového rozhodnutí.

II.

Žaloba, vyjádření žalovaného, argumentace účastníků řízení při jednání soudu

3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítla, že žalovaný rozhodl o povinnosti umožnit přístup k dodávacím schránkám žalobkyně způsobem, který nerespektuje

povinnost žalobkyně chránit poštovní tajemství, když žalovaný rozhodl o povinnosti žalobkyně umožnit společnosti Česká distribuční přímý přístup do dodávacích schrán žalobkyně pomocí klíčů, které je žalobkyně povinna České distribuční za tímto účelem předat. K tomu žalobkyně uvedla, že do dodávacích schrán dodává poštovní zásilky těm adresátům, kteří s ní uzavřeli dohodu o dodávání poštovních zásilek do dodávací schránky, případně adresátům, kteří bydlí v lokalitách, kam žalobkyně nezajišťuje dodání. Předáním klíčů k dodávacím schránám společnosti Česká distribuční tato společnost získá neomezený přístup k poštovním zásilkám dodaným žalobkyní prostřednictvím dodávacích schrán, jakož i k výzvám k vyzvednutí zásilek, které tímto způsobem dodat nelze. Uložení povinnosti k zajištění přímého přístupu k dodávacím schránám je v rozporu se zákonem, neboť nerespektuje povinnost žalobkyně chránit poštovní tajemství dle § 16 zákona o poštovních službách a povinnost žalobkyně neumožnit nakládání se zásilkou jiné osobě dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách. Umožněním přímého přístupu k dodávacím schránám by bylo České distribuční umožněno nakládat s poštovními zásilkami v dodávací schráně a volně se seznamovat se skutečnostmi týkajícími se služby poskytnuté žalobkyní, kdy však podle § 7 zákona o poštovních službách má právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet v jen nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby. Prostřednictvím povinnosti zpřístupnit dodávací schránky třetí osobě – společnosti Česká distribuční – tak dochází k nastolení situace, která odporuje literě zákona. K tomu žalobkyně doplnila, že sice souhlasí, že § 16 zákona o poštovních službách platí pro všechny provozovatele poštovních služeb, to však neznamená, že si jednotliví provozovatelé poštovních služeb mohou navzájem volně zpřístupňovat informace chráněné poštovním tajemstvím, kdy by to bylo možné pouze za předpokladu, že by se jiný provozovatel poštovních služeb přímo podílel na dodání konkrétní poštovní zásilky. Zájem o zajištění přístupu do sítě tak podle žalobkyně nemůže mít přednost před zájmem na zachování poštovního tajemství a zájmem na omezení přístupu k poštovní zásilce na zákonem určené osoby, což je právo, které zákon garantuje všem jednotlivcům. V případě požadavku, aby se zásilkou nemohl nakládat nikdo jiný než odesílatel a provozovatel zajišťující dodání zásilky podle § 7 zákona o poštovních službách, zákon žádnou výjimku podobnou té v § 16 odst. 6 nezná, proto i v tomto případě umožnění přímého přístupu k dodávacím schránám znamená volbu řešení, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku, protože umožnění přímého přístupu k dodávacím schránám by znamenalo, že žalobkyně již nebude moci garantovat adresátovi, že zásilky dodané prostřednictvím dodávací schránky nikdo neodcizí, neboť přístup k dodávací schráně získá řada osob, nad nimiž nebude mít žalobkyně žádnou kontrolu. Umožnění přímého přístupu do dodávacích schrán třetím osobám současně představuje ohrožení činností souvisejících s poskytováním a zajišťováním základních služeb, které jsou obsaženy v poštovní licenci žalobkyně. Jedná se tak o případ, kdy je žalobkyně oprávněna odmítnout umožnění přístupu k poštovní infrastruktuře podle § 34 odst. 4 zákona o poštovních službách. Žalobkyně je tak z uvedených důvodů přesvědčena, že jediným právně konformním způsobem zajištění přístupu k dodávacím schránám je nepřímý přístup, tedy předání zásilek určených do dodávacích schrán společností Česká distribuční (navrhovatelem) žalobkyni k jejich dodání do dodávací schránky, způsobem, kterým je přístup k dodávacím schránám zajišťován dosud. Správní

orgán prvního stupně pochybil, když výše uvedené argumenty žalobkyně vypořádal toliko konstatováním, že obě uvedená ustanovení (tj. § 7 a § 16) se vztahují na všechny provozovatele poštovních služeb včetně jejich pracovníků, pokud při své činnosti přijdou s poštovními zásilkami do styku. Povinnosti nositele poštovního tajemství se vztahují pouze na skutečnosti týkající se jím poskytované nebo poskytnuté poštovní služby, a provozovatel poštovních služeb a jeho pracovníci jsou tedy nositeli poštovního tajemství pouze ve vztahu k zásilkám, na jejichž dodání se podílí (ve vztahu k poštovní službě, kterou poskytovali nebo poskytují), nikoli ve vztahu k jakýmkoliv poštovním zásilkám. Žalobkyně je tak nositelem poštovního tajemství ve vztahu k zásilkám, které dodává v rámci přístupu do sítě, neboť je osobou podílející se na poskytování poštovní služby. Společnost Česká distribuční naproti tomu není ve vztahu k zásilkám, vloženým žalobkyní do dodávacích schrán v žádném vztahu, a pokud tedy žalobkyně zpřístupní společnosti Česká distribuční dodávací schránky, dojde ke zpřístupnění informací chráněných poštovním tajemstvím osobě, která není ve vztahu k těmto zásilkám osobou povinnou k ochraně poštovního tajemství, ani osobou, se kterou je žalobkyně oprávněna sdílet informace chráněné poštovním tajemstvím podle § 16 odst. 3 zákona o poštovních službách, přičemž případy, kdy může žalobkyně zpřístupnit informace chráněné poštovním tajemstvím jiným osobám, jsou taxativně upraveny zákonem a zajištění přístupu do sítě k těmto případům nepatří. Podle zákona proto připadá do úvahy pouze zajištění přístupu k dodávacím schránám formou nepřímého přístupu. K tomu žalobkyně dále uvedla, že do dodávacích schrán dodává zásilky pouze v případě, že má s adresátem sjednanou dohodu o tomto způsobu dodávání zásilek, kdy je tato dohoda dvoustranným právním jednáním, z něhož vznikají práva a povinnosti pouze žalobkyni a adresátovi a její účinky nelze vztahovat na vztahy adresáta s dalšími osobami. Na základě výše uvedených argumentů žalobkyně uzavřela, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o právu společnosti Česká distribuční na přímý přístup k dodávacím schránám je v rozporu se zákonem a jako celek jsou potom nepřezkoumatelná, když se správní orgány nevypořádaly s argumenty žalobkyně. Uložení povinnosti k zajištění přímého přístupu k dodávacím schránám České distribuční je potom v příkrém rozporu s výše uvedenou zákonnou povinností žalobkyně, přičemž tento argument žalobkyně žalovaný nijak nevypořádal.

4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že podle jejího názoru žalovaný ve svém rozhodnutí rozhodl o právu společnosti Česká distribuční k přístupu k databázím žalobkyně nad rámec stanovený zákonem o poštovních službách, když Česká distribuční, ani žádný jiný provozovatel poštovních služeb, nemá nárok na informace o osobách, které mají uzavřenu s žalobkyní dohodu o odnásce. Nejedná se totiž o informace o adresátech, kteří požádali o dodání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, ale o informace o adresátech, kteří požádali žalobkyni, aby ukládala jim určené zásilky na poště bez pokusu o jejich dodání na jejich adrese. Správní orgán prvního stupně sice ve svém rozhodnutí uvádí, že pojem databáze adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, je třeba vykládat z jazykového i logického významu tak, že novou adresou je jakékoliv místo, které lze jednoznačně určit jako místo, kam má být zásilka nově dodána, ve skutečnosti však dle žalobkyně žádný jazykový ani logický výklad nenabízí, kdy naopak jazykový výklad příslušného ustanovení zákona zcela jednoznačně svědčí ve prospěch argumentů žalobkyně. Zákon hovoří o přístupu k databázi s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli

uvedené adrese a jejich nových adresách, a těžko by kdokoliv za svou novou adresu označil místo, kde je umístěna poštovní přihrádka, pošta nebo dodávací schránka. K tomu žalobkyně odkázala na příslušná ustanovení vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále jen „Vyhláška“). Tuto argumentaci žalobkyně však správní orgán prvního stupně odbyl tvrzením, že pojem dodání zásilek není možné vykládat zněním uvedeným ve Vyhlášce, tj. předpisem nižší právní síly, který navíc není vydáván k provedení § 34 zákona o poštovních službách. Dle žalobkyně však není legitimní, aby za situace, kdy žalovaný uplatnil ve Vyhlášce určitý výklad pojmu, následně ve správním řízení uplatnil výklad diametrálně odlišný, kdy odlišnost výkladu stejného pojmu má dle žalobkyně pouze ukazovat na vnitřní rozpor v argumentaci žalovaného, který na jedné straně uplatňuje široký výklad pojmu adresa, současně však zpochybňuje, že by „jiným místem“ ve smyslu Vyhlášky měla být míněna jiná adresa. Ze smyslu § 19 Vyhlášky dle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že pojem „jiné místo“ byl použit jako synonymum pojmu „jiná adresa“. Uspěť pak dle jejího mínění nemůže ani argument, že Vyhláška nebyla vydána k provedení § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách, neboť žalovaný nemůže totožné pojmy v různých situacích vykládat svévolně rozdílným způsobem. Výsledkem zpřístupnění databáze odnášky společnosti Česká distribuční je tedy toliko předání velkého objemu dat a osobních údajů o zákaznících žalobkyně, které Česká distribuční nemůže v praxi využít k dodávání zásilek. Není tedy zřejmé k jakému účelu a s jakým cílem jí mají být tyto údaje poskytnuty. Žalovaný navíc nerespektoval zákonem vymezený rozsah údajů, které má žalobkyně coby držitel poštovní licence zpřístupnit ostatním provozovatelům poštovních služeb.

5. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně uvedla, že žalovaný nerespektoval dohodu stran o formě předávání databází, kdy – jak vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – existovala mezi stranami sporu v předcházejícím správním řízení shoda na předání databází prostřednictvím SFTP a sporná zůstávala *de facto* pouze cena. Za této situace měl správní orgán prvního stupně spor rozhodnout, jak mu ukládá § 34 zákona o poštovních službách. Správní orgán prvního stupně naopak není oprávněn neakceptovat shodné návrhy stran sporu, které jsou pro něj z hlediska vymezení předmětu sporu závazné. Žalovaný pak měl tuto argumentaci doplnit konstatováním, že k úplné shodě na způsobu předávání databáze prostřednictvím SFTP nedošlo, kdy žalobkyně sice souhlasila s návrhem České distribuční na předávání databází a jejich aktualizací prostřednictvím SFTP, účastníci řízení se však neshodli na podmínkách, za nichž má k předávání tímto způsobem dojít. Vyjádření proto nelze považovat za shodné návrhy účastníků řízení v situaci, kdy se jedná jen o shodu dílčí. Tímto uvážením však měly správní orgány obou stupňů pochybit, když měl správní orgán prvního stupně tento spor o cenu vyřešit a nikoli uložit stranám jiný způsob předání databáze. K tomu žalobkyně dále poukázala na fakt, že rozhodnutí bylo vydáno až 10 měsíců po uplatnění návrhu na předávání databází prostřednictvím SFTP, a žalovaný tedy měl nepochybně dostatek času k přepracování kalkulací a k rozhodnutí sporu.
6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně vyjádřila nesouhlas s povinností předat společnosti Česká distribuční v případě výměny zámku od dodávací schránky klíč k vyměněnému zámku bezúplatně za situace, kdy zákon o poštovních službách jednoznačně stanoví, že přístup do sítě je poskytován za nákladově orientované ceny.

Není proto možné rozhodnout o bezplatném přístupu byť i k části služby. K tomu žalobkyně dodala, že k výměně zámků dochází i v důsledku jejich přirozeného opotřebení, a není důvod, proč by v takovém případě měla náklady na výrobu nového klíče vyvolanou objektivními důvody nést pouze žalobkyně. To, že by společnost Česká distribuční mohla v určitých případech použít k odemčení dodávací schránky již existující klíč, jak uvádí žalovaná v napadeném rozhodnutí, je pak irelevantní, neboť dodatek Smlouvy v rámci Prvostupňového rozhodnutí jednoznačně dává České distribuční právo požadovat bezplatné vydání nového klíče bez ohledu na to, zda lze či nelze použít některý ze stávajících klíčů. Žalobkyně není podle rozhodnutí povinna předat jí pouze jeden klíč od každého typu dodávacích schránek, ale tolik klíčů, kolik bude Česká distribuční požadovat.

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí, neboť ji shledává nedůvodnou.
8. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že cílem právní úpravy přístupu k poštovní infrastruktuře, a to jak právní úpravy vnitrostátní, tak úpravy unijní, je vytvoření konkurenčního prostředí na trhu poštovních služeb, které je ve veřejném zájmu. Zprostředkovaný přístup k dodávacím schránkám (nikoliv přímý, ale prostřednictvím služby dodání na adresy) je v rozporu s cíli sledovanými zákonem o poštovních službách. Ostatní poskytovatelé poštovních služeb by v takovém případě byli v působení na trhu fakticky omezeni, neboť za účelem naložení se zásilkami určenými do dodávacích schránek by byli nuceni využít za úhradu službu dodání poskytovanou žalobkyní a nikoli vlastních sil. Pakliže zákonodárce zřetelně odlišuje přístup k dodávacím schránkám a přístup ke službě dodání, nelze akceptovat takový výklad žalobkyně, který by rozdíl v přístupu k uvedeným prvkům poštovní infrastruktury zcela setřel. K námitce žalobkyně, že zpřístupněním dodávacích schránek společnosti Česká distribuční by došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, žalovaný uvedl, že plnění povinnosti uložené na základě zákona nemůže být přestupkem, a to ani kdyby formálně naplňovalo jeho skutkovou podstatu, neboť v souladu s § 7 zákona o poštovních službách je nutno vykládat i § 16 téhož zákona, tj. povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se poskytované nebo poskytnuté poštovní služby, které se při své činnosti dozvěděli, jež má každý provozovatel poštovních služeb a další osoby podílející se na poskytování poštovních služeb na základě uzavřené poštovní smlouvy. Jiní provozovatelé poštovních služeb nemají důvod zjišťovat údaje o odesílatelích a adresátech na zásilkách dodaných do dodávací schránky jiným provozovatelem. V případě, že by se při dodávání vlastních zásilek do dodávací schránky tyto osoby náhodou dostaly do styku se zásilkou, kterou do ní dodal jiný provozovatel poštovních služeb, povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se poskytované nebo poskytnuté poštovní služby, které se při své činnosti dozvěděly, se jich rovněž týká. Pokud zákon o poštovních službách ukládá takovou povinnost zpřístupnění, počítá i s tím, že všichni s právem přístupu mohou přijít do styku se zásilkami jiných provozovatelů. Žalobkyně tedy v uvedeném případě pouze plní svou povinnost stanovenou na základě zákona, nemůže tak jednat protiprávně, a proto nebude naplněna materiální stránka správního deliktu (přestupku). Navíc argumenty žalobkyně o riziku porušení poštovního tajemství při přímém přístupu do dodávacích schránek a o nepřímém přístupu (cestou služby dodání) jako jediném možném, uvedené v žalobě, jsou v příkrém rozporu s nynější tzv. referenční nabídkou, tj. návrhem Smlouvy o přístupu ke zvláštním službám a prvkům poštovní

infrastruktury, uveřejněnou na webových stránkách žalobkyně (dále jen „referenční nabídka“). V referenční nabídce v článku 3.6 je v odstavci 3.6.1 uvedeno, že „Operátor je oprávněn vkládat do dodávacích schrán poštovní zásilky podané u Operátora“. Žalobkyně tedy na jednu stranu popírá právo České distribuční na přímý přístup k dodávacím schránám, na druhou stranu však učinila veřejnou nabídku na uzavření smlouvy o přístupu k její poštovní infrastruktuře, v níž přímý přístup ke svým dodávacím schránám nabízí. V tomto kontextu považuje žalovaný argumentaci žalobkyně za ryze účelovou.

9. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, na základě čeho žalobkyně dospěla k závěrům, že „smyslem zákona bylo uspořit čas a energii adresáta, který se v případě svého přestěhování nemusí starat o to, aby informoval všechny provozovatele poštovních služeb o své nové adrese“, když § 34 zákona o poštovních službách o „stěhování adresátů“ ničeho neuvádí. Smyslem zákona ve skutečnosti bylo zajistit, aby adresátům byly zásilky doručovány způsobem, jaký si sami zvolí (ať už je jejich motiv jakýkoli). Není tedy důvod za novou adresu ve smyslu § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách považovat pouze takovou, na niž se adresát nově přestěhoval. Tvrzení žalobkyně, že dohoda o dodávání do dodávací schránky je dohodou o způsobu dodávání, nikoliv dohodou o dodávání na jiné než odesílatelem uvedené adrese, je pak dle žalovaného absurdní, když za situace, kdy adresát žádá o dodávání do dodávací schránky, zároveň žádá, aby mu zásilky nebyly doručovány na standardní adresu jeho bydliště, popřípadě jinou adresu uvedenou odesílatelem, nýbrž v místě, kde se nachází dodávací schránka. Dodávací schránka se nachází na jiné adrese, než na jakou by zásilka byla jinak doručována. Z tohoto pohledu se tedy jedná o novou adresu, odlišnou od adresy uvedené odesílatelem. Pravdou není ani to, že „výsledkem zpřístupnění databáze odnášky společnosti Česká distribuční je tedy toliko předání velkého objemu dat a osobních údajů o zákaznících žalobkyně, které společnost Česká distribuční nemůže v praxi využít k dodávání zásilek.“, jak uvádí žalobkyně. Pakliže společnost Česká distribuční získá informace o tom, kteří adresáti požádali o odnášku, bude moci tímto způsobem dodávat zásilky přinejmenším těm adresátům, kteří mají zřízení poštovní příhrádky. Žalovaný dále podotkl, že dle zákona o poštovních službách má společnost Česká distribuční právo na přístup k dodávacím schránám žalobkyně. Výkon tohoto práva je podmíněn tím, že Česká distribuční bude disponovat informacemi o umístění a uživatelích těchto schrán. Právo na přístup k dodávacím schránám by bez znalosti jejich umístění a uživatelů bylo nerealizovatelné. K argumentaci žalobkyně Vyhláškou žalovaný uvedl, že podzákoné právní předpisy musí být vykládány v souladu se zákonem, nikoli naopak. Vyhláška, která upravuje problematiku základních (poštovních) služeb, jež však nejsou/nemohou být předmětem sporu podle § 34 zákona o poštovních službách, nadto ani nespecifikuje, co se rozumí jinou adresou ve smyslu předmětného zákonného ustanovení, argumentace žalobkyně tedy není případná.
10. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení požadovala předávání databází prostřednictvím e-mailu, k čemuž Česká distribuční neměla výhrady. Požadavek na řešení předávání databází a jejich aktualizace prostřednictvím SFTP byl vznesen až dne 15. 12. 2016. Na tento postup předávání databází však nebyla v průběhu prvostupňového řízení před vznesením předmětného požadavku kalkulována cena, přičemž účastníci řízení nebyli schopni se na konkrétních podmínkách předávání databází včetně ceny dohodnout. Výsledky dosavadního řízení přitom pro stanovení podmínek (cen) předávání databází s aktualizacemi

prostřednictvím SFTP nebyly postačující. Pro stanovení ceny, která má být nákladově orientovaná, je totiž nezbytné mít k dispozici i podrobný postup, k němuž se pak přiřazují potřebné náklady, což účastníci v daném řízení nedoložili. Správní orgán prvního stupně tedy ani teoreticky nemohl cenu kalkulovat a za této situace postupoval správně, když v souladu se zásadou hospodárnosti stanovil podmínky předávání databází prostřednictvím e-mailu, jak žalobkyně od počátku požadovala. Žalovaný k tomu doplnil, že účastníkům správního řízení nepřísluší předmět řízení dohodou svévolně měnit a požadovat po žalovaném, aby v důsledku jejich pouhé dílčí shody rozhodoval o nových sporných otázkách, jež do té doby nebyly předmětem řízení. Až do 15. 12. 2016 nebyla otázka způsobu předávání databází mezi účastníky řízení spornou. Teprve po 15. 12. 2016 účastníci řízení předložili návrh na nový způsob předávání databází prostřednictvím SFTP, aniž se však dohodli na jeho konkrétních podmínkách. Podle žalovaného se v takovém případě jedná o situaci analogickou změně žaloby podle § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, kdy nově bylo požadováno rozhodnutí sporu o úpravu podmínek poskytování databází prostřednictvím SFTP, zatímco v rámci předchozího průběhu řízení nebylo sporu o předávání databází prostřednictvím e-mailu. Výsledky dosavadního řízení přitom nemohly být podkladem pro rozhodnutí o podmínkách předávání databází prostřednictvím SFTP. Správní orgán prvního stupně proto postupoval v souladu se zákonem, když rozhodl o podmínkách předávání databází prostřednictvím e-mailu, jak byl předmět sporu účastníky řízení původně vymezen.

11. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že požadavek na úhradu výroby nového klíče při výměně zámku z důvodu jeho opotřebení žalobkyně neuplatnila v průběhu prvostupňového správního řízení a nesouhlas s rozhodnutím o znění Smlouvy v části týkající se klíčů k dodávacím schránám uvedla až v rozkladu. Jednalo se o nový požadavek žalobkyně, tudíž k němu podle § 82 odst. 4 správního řádu nebylo možné v řízení o rozkladu přihlédnout. Vzhledem k tomu, že tento požadavek žalobkyně nebyl součástí skutkového stavu v době rozhodování žalovaného, neměl by se soud touto žalobní námitkou zabývat. Žalovaný dále zopakoval, že zámek je součástí dodávací schránky a náklady na jeho výměnu z důvodu opotřebení jsou již zahrnuty v „ceně za přístup k dodávací schráně“. Zámky užívané žalobkyní nejsou unikátní v tom smyslu, že by každý zámek vyžadoval odlišný klíč a vzhledem k univerzálnosti klíčů pro dodávací schránky nacházející se v „doručovacích okresech/doručovacím okruhu jednotlivých dep“ lze totožný klíč použít k odemykání vícero zámků. Jednotlivé zámky jsou tedy vzájemně zaměnitelné a je tudíž na žalobkyni (a i v jejím vlastním zájmu), aby při výměně zámku osadila dodávací schránku zámkem, jenž bude kompatibilní s dosud užívanými klíči tak, aby nebylo nutno s výměnou opotřebovaného zámku měnit i veškeré klíče. Žalobkyně namítá, že to, že by Česká distribuční mohla v určitých případech použít k odemčení dodávací schránky již existující klíč, je irelevantní, neboť Smlouva jednoznačně dává České distribuční právo požadovat bezplatné vydání nového klíče bez ohledu na to, zda lze či nelze použít některý ze stávajících klíčů. Tato argumentace žalobkyně vychází z nesprávné interpretace bodu 3.4.7 Smlouvy. Ten stanoví, že „ČP bude bez zbytečného odkladu informovat ČD o výměně zámku od dodávací schránky a zároveň předá ČD klíč k vyměněnému zámku od dodávací schránky bezúplatně, pokud k výměně zámku nedošlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení ČD.“ Výměnou zámku je zde myšleno osazení dodávací schránky zámkem odlišným, tedy takovým, k jehož odemčení je zapotřebí odlišného

klíče než u zámku původního. V případě, že bude namísto původního zámku schránka osazena zámkem sice novým, avšak identickým s původním (bude možno využít k jeho odemčení stávajícího klíče), nejedná se o výměnu zámku ve smyslu bodu 3.4.7 Smlouvy. Bylo by zjevně nesmyslné ukládat žalobkyni povinnost informovat Českou distribuční o tom, že zámek na schráně byl vyměněn za nový (technicky) identický zámek, neboť vůči České distribuční se tato výměna ničím neprojeví, kdy bude v takovém případě nadále užívat shodné klíče jako před výměnou. Povinnost předat klíč k vyměněnému zámku dopadá pouze na případy, kdy bude zámek od dodávací schránky nahrazen zámkem odlišným a pouze v takovém případě bude důvodné, aby žalobkyně Českou distribuční o výměně informovala a předala jí nový klíč, neboť bez něj by Česká distribuční nemohla své právo na přístup k dodávací schráně realizovat. Žalobkyně má přitom možnost nahradit původní zámek zámkem identickým, aniž by vznikly náklady na potřebnou výměnu klíčů. Pokud žalobkyně svévolně nahradí původní zámek zámkem odlišným, vzniknou tím i neúčelné náklady na výrobu nových klíčů, přičemž v takovém případě nelze po České distribuční spravedlivě požadovat, aby tyto neúčelné náklady na výrobu nových klíčů nesla. Požadavek žalobkyně na stanovení úplaty za předání nového klíče v případě výměny zámku z důvodu jeho opotřebení tak není dle žalovaného po právu.

12. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

13. Při jednání žalobkyně uvedla, že Smlouva s Českou distribuční uzavřena nebyla, osoba zúčastněná na řízení ji k uzavření smlouvy nevyzvala. Žalobkyně současně k dotazu soudu sdělila, že umožnila přístup do dodávacích schrán společností Mediaservis, s.r.o., jejíž právní nástupkyní se v důsledku fúze sloučením jmění stala První novinová společnost a.s., přičemž ohledně Smlouvy o přístupu této společnosti jsou před Městským soudem v Praze vedena řízení pod sp. zn. 6 A 11/2018 a sp. zn. 6 A 3/2018. Žalobkyně dále setrvala na svých námitkách uvedených v žalobě, přičemž uvedla, že trvá též na argumentech vznesených ve třetím a čtvrtém žalobním bodu, ač je v kontextu věci nepovažuje za rozhodující. Žalovaný poté plně odkázal na obsah svého vyjádření.

III.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je, jak stanoví § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán, přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rovněž shledal, že je ve věci dána příslušnost správních soudů, tedy je dána jeho pravomoc věc projednat a rozhodnout, přičemž nebyly dány důvody pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 a 2 s. ř. s. K tomu soud uvádí, že je mu známo, že zdejší soud rozhodoval v právně obdobné věci pod sp. zn. 6 A 11/2018, přičemž usnesením ze dne 3. 8. 2020, č. j. 6 A 11/2018 – 114, žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Proti tomuto usnesení podal Český telekomunikační úřad z pozice žalovaného kasační stížnost, v níž namítal, že v případě smluv o přístupu k poštovní infrastruktuře dle § 34 zákona o poštovních službách uzavíraných na základě

rozhodnutí stěžovatele převažuje prvek veřejnoprávní, a přezkum žalovaného rozhodnutí tudíž náleží soudům ve správním soudnictví. Kasační stížnost byla následně usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2021, č. j. 4 As 300/2020 – 44, odmítnuta, z důvodu, že dle Nejvyššího správního soudu „[n]evyhoví-li krajský soud žalobě, ať již z důvodů procesních či meritorních, neděje se z právního hlediska nic ve vztahu k žalovanému správnímu orgánu, a to bez ohledu na to, jak přesně takové řízení skončilo, se specifickou výjimkou spočívající v zastavení řízení z důvodu uspokojení navrhovatele“. Na základě výše uvedeného důvodu pro odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepřistoupil k věcnému vypořádání námitek žalovaného jako stěžovatele ohledně namítané věcné příslušnosti správních soudů. Otázka, zda je ohledně soudního přezkumu smlouvy o přístupu k poštovní infrastruktuře dána pravomoc civilních nebo správních soudů, tak zůstala Nejvyšším správním soudem nevyřešena.

15. V kontextu projednávané věci pak soud dospěl k názoru, že se jedná o věc spadající do příslušnosti správních soudů, a to z níže uvedených důvodů. Soud má předně za to, že se v projednávané věci jedná o věc s převažujícím veřejnoprávním prvkem. Z právní úpravy poskytování poštovních služeb na území České republiky plyne řada povinností a omezení, která dopadají zejména na žalobkyni jakožto držitele poštovní licence a největšího tuzemského poskytovatele poštovních služeb, ale i na další poskytovatele poštovních služeb. Žalovaný pak vykonává dohled nad dodržováním těchto povinností a omezení a za tím účelem je nadán řadou vrchnostenských oprávnění. Uvedené se promítá i do právní úpravy uzavírání smluv o přístupu k poštovní infrastruktuře, jež do značné míry omezuje svobodu volby na straně držitele poštovní licence, předně z toho důvodu, že uzavření takové smlouvy je pro držitele poštovní licence povinností, zatímco pro ostatní provozovatele je uzavření takové smlouvy nárokem. Již z uvedeného je jednoznačně zřejmá nerovnováha mezi stranami smlouvy o přístupu k poštovní infrastruktuře. Obsahem Smlouvy samotné je umožnění přístupu k poštovní infrastruktuře, přičemž podmínky jsou stanoveny veřejnoprávními předpisy a při uzavírání smlouvy podle § 34 zákona o poštovních službách navrhovatel a odpůrce nemají rovné postavení (na rozdíl od vztahů občanskoprávních). Držiteli poštovní licence pak není uložena pouze povinnost smlouvu o přístupu uzavřít, ale nadto musí pro případné zájemce vypracovat a zveřejnit návrh takové smlouvy, přičemž žalovaný je dle § 34 odst. 3 zákona o poštovních službách oprávněn z moci úřední rozhodnout o změně návrhu Smlouvy. Žalovaný tedy z pohledu právní úpravy nevystupuje jako orgán, který by bez dalšího rozhodl spor mezi smluvními stranami, nýbrž sám může do kontraktačního procesu, respektive jeho výsledku zasáhnout. Rovněž cena za přístup k poštovní infrastruktuře podléhá veřejnoprávní regulaci, když dle § 34 odst. 8 zákona o poštovních službách musí být nákladově orientovaná, a napadené rozhodnutí tak v důsledku představuje rozhodnutí o ceně, tj. rozhodnutí ve své podstatě veřejnoprávní (k tomu přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 As 48/2004 – 82). Soud proto uzavřel, že v situaci, kdy nebylo Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 6 A 11/2018 ani obecně v rámci jeho rozhodovací činnosti rozhodnuto jinak, a kdy dle soudu napadené rozhodnutí vykazuje jasnou a zásadní převahu aspektů veřejnoprávních, je dána k projednání a rozhodnutí věci příslušnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst.

2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

17. Předmětem řízení je spor o přístup k poštovní infrastruktuře žalobkyně jakožto osoby, již byla rozhodnutím ze dne 22. 2. 2013, č. j. ČTÚ-562/2013-610/IV.vyř., udělena poštovní licence ve smyslu § 21 zákona o poštovních službách na období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017 a rozhodnutím ze dne 12. 12. 2017, č. j. ČTÚ-70 580/2017-610/V. vyř., na období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2022, s Českou distribuční, která správnímu orgánu prvního stupně v souladu s § 18 zákona o poštovních službách dne 28. 3. 2013 oznámila podnikání v oblasti poštovních služeb, přičemž dle uvedeného ustanovení oprávnění k podnikání v oblasti poštovních služeb vzniká dnem doručení písemného oznámení podnikání. S ohledem na výše uvedené skutečnosti náleží České distribuční postavení provozovatele ve smyslu § 2 písm. c) zákona o poštovních službách a podle § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách jí svědčí právo na přístup k poštovní infrastruktuře žalobkyně.
18. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třebaš nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“* Obdobně rovněž rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015-45.
19. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
20. Podle § 2 písm. c) zákona o poštovních službách se pro účely tohoto zákona provozovatelem rozumí osoba poskytující poštovní služby nebo zajišťující zahraniční

poštovní služby.

21. Podle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách *má právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.* Odst. 2 k tomu dále stanoví, že jiné osoby a orgány neuvedené v odstavci 1 mohou s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou až do doby jejího dodání nakládat jen tehdy, je-li to v souladu s poštovní smlouvou nebo stanoví-li tak zvláštní právní předpis.
22. Podle § 16 odst. 1 zákona o poštovních službách *provozovatel, osoba podílející se na poskytování poštovních služeb a osoba vykonávající činnost podle § 37 (dále jen "nositel poštovního tajemství") mají povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se poskytované nebo poskytnuté poštovní služby, které se při své činnosti dozvěděli. Znalosti těchto skutečností smějí využívat jen pro potřeby poskytování poštovní služby nebo činnosti podle § 37; nesmějí umožnit, aby se s nimi neoprávněně seznámila jiná osoba.*
23. Podle § 37a odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách *se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poruší některou z povinností podle § 16 odst. 1.*
24. Podle § 33 odst. 5 věty druhé zákona o poštovních službách *se nákladově orientovanou cenou rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk a která se stanovuje tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika.*
25. Podle § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách *je držitel poštovní licence povinen transparentním a nediskriminačním způsobem na základě písemné smlouvy umožnit přístup ostatním provozovatelům k prokům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury (dále jen „poštovní infrastruktura“). Poštovní infrastruktura zahrnuje databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, poštovní příhrádky, dodávací schrány, službu dosílky, službu vrácení odesílateli, službu dodání na adresy uvedené na poštovních zásilkách.*
26. Podle § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách *nedojde-li k uzavření smlouvy podle odstavce 1 do 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy, Úřad rozhodne spor o úpravě vzájemných práv a povinností na základě návrhu kterékoliv smluvní strany. Součástí návrhu smluvní strany na rozhodnutí sporu musí být návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí. Je-li předmětem sporu cena za přístup k poštovní infrastruktuře, Úřad v rámci rozhodnutí sporu stanoví tuto cenu podle odstavce 8. Lhůta pro vydání rozhodnutí o sporu činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců. Rozhodnutí sporu uveřejní Úřad v Poštovním věstníku a způsobem umožňujícím dálkový přístup.*
27. Podle § 34 odst. 8 zákona o poštovních službách *držitel poštovní licence sjednává ceny za přístup k poštovní infrastruktuře za nákladově orientované ceny.*
28. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a to z níže uvedených důvodů.
29. Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu se soud nejprve zabýval námitkou žalobkyně týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí, když se dle žalobkyně správní orgány nevypořádaly s argumenty žalobkyně v rozsahu všech žalobkyní uvedených námitek.

30. Městský soud předně uvádí, že neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, jak žalobkyně tvrdí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a též Prvostupňového rozhodnutí je totiž zřejmé, jaký skutkový stav byl posuzován za použití právních předpisů, které na posouzení věci přílehavě dopadají. K tomu je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud podle ustálené judikatury správních soudů hledí jako na jeden celek. Žalovaný tak právem zaměřil svou pozornost na důvody, které ho vedly k zamítnutí odvolání žalobkyně. Argumentace žalovaného je dostatečně podrobná, reaguje v ní na jednotlivé odvolací námitky, z nichž je bez důvodných pochybností zřejmé právní stanovisko k posouzení zjištěného skutkového stavu k dané odvolací námitce. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný podrobně hodnotil stanoviska žalobkyně a jí formulované námitky, a rovněž jasně a určitě vypořádal i zjištěné vady Prvostupňového rozhodnutí. Této části první žalobní námitky tak soud nepřisvědčil.
31. Soud se dále zabýval druhou částí prvního žalobního bodu, tj. tím, zda žalovaným uložená povinnost k zajištění přímého přístupu k dodávacím schránám žalobkyni je v rozporu se zákonem, neboť nerespektuje povinnost žalobkyně chránit poštovní tajemství dle § 16 zákona o poštovních službách a povinnost žalobkyně neumožnit nakládání se zásilkou jiné osobě dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách.
32. K tomu soud předně uvádí, že ustanovení § 34 zákona o poštovních službách je transpozicí čl. 11a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 97/67/ES, ve znění Směrnice č. 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, přičemž podle bodu 34 preambule směrnice č. 2008/6/ES je cílem této evropské právní úpravy podporovat účinnou hospodářskou soutěž, jakož i chránit všechny uživatele zajištěním celkové kvality poštovních služeb. Regulace pak sledovala jako jeden z hlavních cílů vedle zajištění minimálního rozsahu služeb v určené kvalitě za dostupné ceny pro všechny uživatele též otevření trhu s poštovními službami za spravedlivých konkurenčních podmínek. Poštovní směrnice byla transponována do zákona o poštovních službách. Poštovní směrnice tak mj. umožňuje členským státům EU, aby k zajištění všeobecných poštovních služeb určili jednoho nebo více poskytovatelů (čl. 4), přičemž jen jim lze podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce této směrnice udělené oprávnění k poskytování všeobecných služeb podmínit povinností takové služby poskytovat a současně jim stanovit povinnost vyhovět požadavkům dle čl. 3 (tj. včetně požadavku poskytnout služby každému). Ustanovení čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice nedává členským státům možnost odchýlit se od něj vlastními vnitrostátními úpravami.
33. Prvky poštovní infrastruktury nebo některé služby obecně poskytované poskytovateli všeobecných služeb by tak měly být zpřístupněny jiným provozovatelům poštovních služeb. Vzhledem k tomu, že se společnost Česká distribuční (navrhovatel) a žalobkyně (odpůrce) nedohodly na podmínkách smlouvy o přístupu k poštovní infrastruktuře ve lhůtě dvou měsíců, a Česká distribuční se obrátila s návrhem na řešení tohoto sporu na správní orgán prvního stupně, připadla v souladu s § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách tomuto správnímu orgánu povinnost upravit jejich vzájemná práva a povinnosti při přístupu k poštovní infrastruktuře žalobkyně. Za uvedené situace tak došlo k naplnění předpokladů pro ingerenci do smluvní volnosti stran z pozice vrchnostenské moci ve prospěch veřejného zájmu. Ačkoli je pak na správním orgánu, aby obsah smlouvy stanovil, nemůže tak činit svévolně, nýbrž musí dbát, aby výsledná úprava podmínek smlouvy o přístupu byla vyváženým kompromisem zachovávajícím

rovnost obou budoucích smluvních stran. Rozhodnutím podle § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách se pak řeší spor o úpravu vzájemných práv a povinností držitele poštovní licence a provozovatele poštovních služeb týkající se podmínek přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury, případně ceny za přístup k poštovní infrastruktuře.

34. Pojem poštovní infrastruktura podle § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách zahrnuje: 1) databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, 2) poštovní přihrádky, 3) dodávací schránky, 4) službu doručky, 5) službu vrácení odesílateli, 6) službu doručení na adresy uvedené na poštovních zásilkách.
35. Umožnění přístupu k dodávacím schránkám spočívá v zajištění možnosti dodat poštovní zásilky do držitelem poštovní licence pronajímaných dodávacích schránek. Z použité formulace nelze v tomto případě dle soudu dát za pravdu názoru žalobkyně, že umožnění přímého přístupu k dodávacím schránkám by bylo v rozporu se zákonem o poštovních službách, neboť nerespektuje povinnost držitele poštovní licence chránit poštovní tajemství (§ 16 zákona o poštovních službách) a povinnost neumožnit nakládání se zásilkou jiné osobě (§ 7 odst. 1 zákona o poštovních službách). Za situace, kdy lze pojem nakládání s poštovní zásilkou dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách vykládat poměrně široce, pročez se pod něj dá podřadit též přístup k dodávacím schránkám, což je zároveň jeden z úkonů souvisejících s poskytnutím poštovní služby, je třeba uzavřít, že povinnost dle § 16 zákona o poštovních službách, tj. povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se poskytované nebo poskytnuté poštovní služby, které se při své činnosti provozovatelé poštovních služeb dozvěděli, se v daném případě vztahuje též na Českou distribuční jako stranu Smlouvy, jejímž důsledkem je přístup České distribuční k poštovní infrastruktuře žalobkyně, a to včetně souvisejících práv a povinností, jak je vymezila jednak vnitrostátní právní úprava, předně zákon o poštovních službách, jednak úprava na úrovni Evropské unie v podobě tří tzv. poštovních směrnic, a konečně samotná předmětná Smlouva dle § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách. Zaměstnanci České distribuční tak mají stejnou povinnost mlčenlivosti, jako by se vztahovala na zaměstnance žalobkyně jako provozovatele poštovních služeb, stejně jako se vztahuje též na další osoby podílející se na poskytování poštovních služeb na základě uzavřené poštovní smlouvy. Pokud je tedy přistupující provozovatel poštovních služeb rovněž nositelem poštovního tajemství podle § 16 zákona o poštovních službách, nejsou zde překážky, které by důvodně bránily zpřístupnění poštovního tajemství týkajícího se zásilek, adresátů a odesílatelů v rámci zajištění jeho přístupu do poštovních schránek za podmínky dodržení závazného pravidla dle § 16 zákona o poštovních službách a za podmínky, že nedojde ze strany České distribuční ke zpřístupňování informací chráněných poštovním tajemstvím dalším „nepověřeným“ subjektům. Soud se současně ztotožnil se závěrem žalovaného v tom smyslu, že zprostředkovaný přístup k dodávacím schránkám pouze a jedině skrze žalobkyni je v rozporu s cíli sledovanými zákonem o poštovních službách a omezuje ostatní poskytovatele poštovních služeb. Ti by totiž za účelem naložení se zásilkami určenými do dodávacích schránek byli nuceni využít za úhradu službu doručení poskytovanou žalobkyní a nikoli vlastních sil, což by v obecnější rovině popíralo celý smysl liberalizace poskytování poštovních služeb, jehož cílem bezesporu je více otevřít poštovní trh a zvýšit konkurenci v oblasti poskytování všeobecných poštovních služeb určených široké veřejnosti, s cílem dosáhnout zcela liberalizovaného jednotného

vnitřního poštovního trhu. Pokud by však určitá skupina poštovních služeb šla poskytovat toliko za asistence zaměstnanců žalobkyně, s jejím vědomím a s její možností do určité míry zasahovat do výkonu služeb poskytovaných její konkurencí (ať přímou či nepřímou) na poštovním trhu, nebylo by možné výše nastíněných cílů právní úpravy, a to na úrovni unijní i vnitrostátní uspokojivým způsobem dosáhnout. Pokud pak zákon o poštovních službách ukládá povinnost zpřístupnění dodávacích schrán, jak je řešena soudem v projednávané věci, je logické, že počítá i se situací, že všichni s právem přístupu do dodávací schránky mohou přijít do styku se zásilkami jiných provozovatelů, čehož si ostatně žalobkyně jako podnikatel v oblasti poštovních služeb musí být vědoma.

36. Ohledně námitky žalobkyně, že žalovaný nijak nevypořádal její argument stran toho, že uložení povinnosti k zajištění přímého přístupu k dodávacím schránám České distribuční je v příkrém rozporu s výše uvedenou zákonnou povinností soud dále uvádí, že žalovaný otázku řešil a dostatečně se s ní vypořádal. Konkrétně žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na znění § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách, přičemž dle soudu naprosto dostatečně a srozumitelně vyložil, že pokud toto ustanovení umožňuje ostatním poskytovatelům poštovních služeb využívat poštovní infrastrukturu žalobkyně, implicitně tím počítá i s možností prolomení poštovního tajemství, když například navrhovateli výslovně přiznává právo na přístup k databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, přičemž předmětná databáze obsahuje informace chráněné poštovním tajemstvím, neboť se je žalobkyně dozvěděla v souvislosti s poskytováním poštovních služeb. I přesto § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách navrhovateli umožňuje se s těmito informacemi seznámit a omezit právo na přístup k poštovní infrastruktuře tak v této spojitosti s odkazem na existenci poštovního tajemství omezit nelze, stejně jako nelze mít za to, že by zpřístupnění dodávacích schrán naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu. Ohledně dalších podpůrných argumentů využitých žalovaným pro vypořádání této námitky soud dále odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rovněž na vypořádání první části prvního žalobního bodu tak, jak je uvedena shora.
37. Soud zároveň dodává, že argumenty žalobkyně o riziku porušení poštovního tajemství při přímém přístupu do dodávacích schrán a o nepřímém přístupu (cestou služby dodání) jako jediném možném neobstojí ani ve světle posléze existující praxe, kdy je přímý přístup k jejím dodávacím schránám umožněn.
38. Pro úplnost soud dodává, že nositelem poštovního tajemství se rozumí osoba vázaná povinností mlčenlivosti o skutečnostech týkajících se poskytované nebo poskytnuté poštovní služby, které se při své činnosti dozvěděla. Nositelem poštovního tajemství je v první řadě samotný provozovatel poštovních služeb, tedy osoba poskytující poštovní služby nebo zajišťující zahraniční poštovní služby. Provozovatel poštovních služeb je zbaven povinnosti mlčenlivosti výhradně za podmínek podle § 34 odst. 4, 6 a 7 zákona o poštovních službách. Nositelem poštovního tajemství jsou dále osoby podílející se na poskytování poštovních služeb. Pojem osoba podílející se na poskytování poštovních služeb zahrnuje jednak pracovníky provozovatele poštovních služeb, jednak fyzické a právnické osoby konající pro provozovatele určité činnosti při poskytování poštovních služeb, bez ohledu na to, zda tak činí vlastním, nebo jeho jménem. Nositelem poštovního tajemství je v neposlední řadě i Český telekomunikační úřad, respektive

osoby provádějící činnost podle § 37 zákona o poštovních službách (úkony dohledu, včetně provádění státní kontroly; přezkum úrovně kvality a způsobu poskytování a zajišťování základních služeb a jejich všeobecné dostupnosti atd.). Podle § 19 odst. 7 správního řádu má dále povinnosti nositele poštovního tajemství podle zákona o poštovních službách doručovatel (osoba doručující písemnost odlišná od provozovatele poštovních služeb nebo osoby jednající jeho jménem) provádí-li úkony podle správního řádu.

39. Poštovním tajemstvím jsou chráněny pouze informace, které se osoby uvedené v § 16 odst. 1 zákona o poštovních službách (nositelé poštovního tajemství) dozvěděly při své činnosti. Nositelé poštovního tajemství nesmějí nikomu dávat zprávy o poštovním styku určitých osob, pátrat po obsahu poštovních zásilek, někomu o obsahu otevřených poštovních zásilek něco sdělovat, nesmí též neoprávněným osobám sdělovat, komu někdo poštovní zásilky posílá, zda a od koho je dostává, kam se dosílají, umožnit nahlédnutí do dodávacích dokladů či zpřístupnit provozní záznamy jiným obdobným způsobem, apod. Poštovní tajemství je porušeno rovněž vystavováním nedoručitelných poštovních zásilek v provozovně provozovatele poštovních služeb, nebo jejich zanecháváním volně přístupných v místě uvedeném v poštovní adrese nebo na jiném veřejně přístupném místě. Totéž se týká písemných výzev provozovatele poštovních služeb k vyzvednutí poštovní zásilky, pokud není tento způsob zanechání výzvy výslovně sjednán s odesílatelem.
40. Ač lze potom dát za pravdu žalobkyni v tom, že zájem o zajištění přístupu do sítě nemůže mít přednost před zájmem na zachování poštovního tajemství a zájmem na omezení přístupu k poštovní zásilce na zákonem určené osoby, což je právo, které zákon garantuje všem jednotlivcům, na danou situaci se uvedené neuplatní, když se na společnost Česká distribuční a její zaměstnance uplatní stejné podmínky jako na pracovníky žalobkyně a další osoby dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách. Poskytnutí přístupu společnosti České distribuční do dodávacích schrán tak není výjimkou z ochrany poštovního tajemství uvedené v § 16 zákona o poštovních službách, a nemůže se tak z podstaty věci ani jednat o přestupek dle uvedeného zákona.
41. Soud proto uzavřel, že první žalobní námitka v části týkající se rozporu žalobkyni uložené povinnosti k zajištění přímého přístupu k dodávacím schránám s § 16 a § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách není důvodná.
42. K argumentaci v druhém žalobním bodu soud předně uvádí, že ustanovení § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách zakotvuje povinnost držitele poštovní licence zajistit za stanovených podmínek přístup k prvkům poštovní infrastruktury a zvláštním službám, které souvisejí s provozováním poštovní infrastruktury. Údaje obsažené v databázi je držitel poštovní licence povinen poskytnout bez ohledu na souhlas dotčeného subjektu údajů. Lze doplnit, že předání databáze adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese, a o jejich nových adresách je formou zpracování osobních údajů nezbytného pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů - dále jen „nařízení o GDPR“), a to mezi subjekty v postavení správce osobních údajů ve smyslu čl. 4 bod 7 nařízení o GDPR. Provozovatel poštovních služeb, který tyto informace obdržel, je povinen s nimi

zacházet jako s poštovním tajemstvím ve smyslu § 16 zákona o poštovních službách a zároveň podle čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení o GDPR zpracovávat předané osobní údaje v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny.

43. Soud má dále za to, že námitka žalobkyně, že Česká distribuční, ani žádný jiný provozovatel poštovních služeb nemá nárok na informace o osobách, které mají s žalobkyní uzavřenou dohodu o odnášce, není důvodná. Neztotožnil se ani s žalobkyní předloženým vymezením služby odnášky v tom smyslu, že se jedná o informace o adresátech, kteří požádali žalobkyni, aby ukládala jim určené zásilky na poště bez pokusu o jejich dodání na jejich adresu, a nikoliv o informace o adresátech, kteří požádali o dodání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách. K tomu soud uvádí, že smyslem zákona o poštovních službách, jak se podává již z § 1 odst. 2 v rozhodném znění do 14. 4. 2020, podle něhož je poštovní službou „činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky,“ je zajistit, aby adresátům a příjemcům byly zásilky doručovány způsobem, jaký si sami zvolí. K tomu § 2 odst. 1 písm. e) téhož zákona dodává, že se za adresáta považuje osoba, která je na poštovní zásilce nebo v dokladu o poštovním poukazu jako adresát odesílatelem označena, přičemž § 2 odst. 1 písm. f) doplňuje, že za příjemce je považován adresát, popřípadě jiná osoba, které podle poštovní smlouvy má nebo může být vydána poštovní zásilka nebo vyplacena poukázaná peněžní částka. To, že adresát požádal o odnášku, je tak informace o tom, kam chce tento adresát doručovat. Cílem je, aby doručovatel věděl, že existuje fakticky nová adresa, kam má být adresátovi doručováno, a kde si adresát chce a může přebírat poštovní zásilky, pročez to sám předepsaným způsobem sdělil poskytovateli poštovních služeb s legitimním očekáváním, že mu budou poštovní zásilky doručovány na nově uvedenou adresu pro odnášku. Není tak pravdou tvrzení žalobkyně, že je za novou adresu třeba považovat toliko místo, kde osoba (adresát) skutečně bydlí nebo kam se nově přestěhoval. Takový závěr se ostatně nepodává ani z § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách. Adresa je naopak faktickým místem, kam se má doručovat. Pokud by se navíc soud přidržel argumentace žalobkyně, není mu zřejmé, jakým způsobem by mohla společnost Česká distribuční zajišťovat poštovní služby pro adresáty, kteří si požádali o odnášku, když by o jejím zřízení z logiky věci nevěděla, protože by jí tato informace nebyla žalobkyní zpřístupněna. Aby ale mohla Česká distribuční naplnit smysl a účel Smlouvy, je nezbytné, aby takovouto informací disponovala a mohla v návaznosti zajistit dodávání zásilek přinejmenším těm adresátům, kteří mají zřízenou poštovní přihrádku.
44. Soud rovněž neshledal případnou žalobkyninu argumentaci Vyhláškou, konkrétně jejím § 19, když Vyhláška nemá přímý vztah k problematice řešené v § 34 zákona o poštovních službách, a upravuje ve vztahu k zákonu o poštovních službách specifické otázky. Zatímco Vyhláška podrobněji upravuje základní poštovní služby a základní kvalitativní požadavky na jejich poskytování, k problematice sdílení zvláštních služeb a prvků poštovní infrastruktury žádnou další doplňkovou úpravu neobsahuje. Při jejím výkladu je tak třeba vycházet ze znění relevantních ustanovení zákona o poštovních službách, jak bylo vyloženo shora. Oproti žalobkyni soud ani nedošel k názoru, že by § 19 Vyhlášky blíže specifikoval, co se rozumí „jinou“ či „novou“ adresou dle zákona o poštovních službách. Soud má za to, že § 19 Vyhlášky upravuje především technické

aspekty dosílky, ale výklad pojmů „jiné místo“ či „jiná adresa“ neobsahuje. Takovou ambici ostatně neměl při její tvorbě ani sám zákonodárce (k tomu srov. komentář k § 1 v BUZEK, Lukáš: *Zákon o poštovních službách. Komentář*. Praha. Wolters Kluwer 2018; *Důvodová zpráva k novele č. 221/2012 Sb.*).

45. Na základě výše uvedeného tak má soud za to, že v projednávané věci nic nebránilo tomu, aby žalobkyně zpřístupnila informace o osobách, které s ní mají uzavřenu dohodu o odnášce, společnosti Česká distribuční, a to za podmínek vymezených ve Smlouvě o přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury ve znění žalobou napadeného rozhodnutí a při dodržování relevantních povinností dle zákona o poštovních službách.
46. K třetímu žalobnímu bodu, tj. že správní orgány obou stupňů nerespektovaly dohodu stran o formě předávání databází, kdy, jak vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, existovala mezi stranami sporu v předcházejícím správním řízení shoda na předání databází prostřednictvím SFTP a sporná zůstávala *de facto* pouze cena a svým uvážením měly správní orgány obou stupňů pochybit, když měl dle žalobkyně správní orgán prvního stupně spor o cenu vyřešit a nikoli uložit stranám jiný způsob předání databáze, se soud ztotožnil s argumentací žalovaného, kterou podporuje i obsah správního spisu, tedy, že požadavek na řešení předávání databází a jejich aktualizace prostřednictvím SFTP byl vznesen účastníky řízení před správním orgánem prvního stupně až dne 15. 12. 2016, přičemž současně na tento postup předávání databází nebyla v průběhu prvostupňového řízení před vznesením předmětného požadavku kalkulována cena, když účastníci řízení neuvedli správnímu orgánu prvního stupně konkrétní podmínky předávání databází včetně ceny. Správní orgán prvního stupně tak za situace, kdy výsledky dosavadního řízení pro stanovení podmínek, včetně ceny předávání databází s aktualizacemi prostřednictvím SFTP nepostačovaly, a nebylo tak možné cenu kalkulovat, postupoval správně a plně v souladu se zásadou hospodárnosti i účelem a smyslem § 34 zákona o poštovních službách, když stanovil podmínky předávání databází prostřednictvím e-mailu, což bylo rovněž v souladu s původními požadavky účastníků řízení. Postup správních orgánů soud neshledal rozporným s procesními předpisy (§ 141 správního řádu), nic ostatně nebrání smluvním stranám předávání databází nově smluvně upravit.
47. Ve vztahu k čtvrtému žalobnímu bodu se soud zabýval argumentací žalobkyně opírající se o to, že zákon o poštovních službách jednoznačně stanoví, že přístup do sítě je poskytován za nákladově orientované ceny a není proto možné rozhodnout, aby byla žalobkyně povinna předat společnosti Česká distribuční v případě výměny zámku bezúplatně klíč k vyměněnému zámku.
48. Soud předně nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by byl argument žalovaného v rámci vypořádání její žalobní námitky č. 8 v rámci napadeného rozhodnutí zavádějící, kdy při posouzení této žalobní námitky vycházel z rozhodného textu Smlouvy, která v bodu 3.4.7 stanoví, že „ČP bude bez zbytečného odkladu informovat ČD o výměně zámku od dodávací schránky a zároveň předá ČD klíč, popř. i duplikáty klíče, pokud byly ČD předány, k vyměněnému zámku od dodávací schránky bezúplatně, pokud k výměně zámku nedošlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení ČD“. Jak již vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí, zámek je součástí dodávací schránky, a náklady na jeho výměnu z důvodu opotřebení jsou tak zahrnuty v ceně za přístup k dodávací schráně. Zámky užívané žalobkyní pak nejsou unikátní v tom smyslu, že by snad

každý zámek vyžadoval odlišný klíč, když lze totožný klíč použít k odemykání vícero zámků a jednotlivé zámky jsou vzájemně zaměnitelné. Povinnost žalobkyně obstarat a předat společnosti Česká distribuční klíč k dodávací schráně tak, jak byla vymezena ve Smlouvě, současně nijak neodporuje znění bodu 3.4.9 Smlouvy, v němž je již výslovně stanovena povinnost operátora (tj. České distribuční) uhradit žalobkyni veškeré náklady spojené s výměnou zámku, k níž došlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení České distribuční. Ani této žalobní námitce proto městský soud nepřisvědčil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze neshledal důvodnou žádnou ze žalobkyní vznesených žalobních námitek, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.
51. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud osobě zúčastněné na řízení ani neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí náklady případně vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. července 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu